

NIELS LØPPENTHIN
CHEFKONSULENT I KRIMINALFORSORGEN

en større effekt, hvis hash- og substitutionsbehandlingen skete i et mere beskyttet miljø i en behandlingsafdeling. Derimod er oprettelse af særafdelinger set ud fra en ressourcemæssig betragtning særdeles omkostningsfuld og uhensigtsmæssigt rent driftsmæssigt.

Der er ingen nemme løsninger, og det er i sidste ende et prioriterings spørgsmål, om man kan leve med, at fængslerne i stigende grad har særlige afdelinger, hvor det kvalitative niveau er højt behandlingsmæssigt, men hvor der undertiden ikke er fuld kapacitetsudnyttelse grundet kravet om særlige målgrupper.

To citater fra behandlerne understreger problemstillingen krystalklart:

’Når de forlader behandlingen, glemmer de alt om den. De vælger ikke at tænke på det, fordi de ikke kan klare at være i den stemning, der er i behandlingssituationen, når de er ude blandt de andre indsatte. Det er ret svært for dem at håndtere.’

’Sammenlagt handler behandlingen således i lige så stor grad om at mindske de negative indflydelser af indespærringen, som det handler om traditionel stofbehandling, nemlig at reducere eller ophøre med brugen af stoffer.’

Hører behandling hjemme i fængsler?

Er det, når alt kommer til alt, overhovedet en god idé at tilbyde behandling i et fængsel? Svaret er fortsat et klart ja. Men man bør huske på, at førstevalget altid skal være det øvrige samfunds tilbud. Altså at alle indsatte, som ønsker behandling, skal vurderes med henblik på, om behandlingen kan foregå i et behandlingstilbud uden for fængslet, jævnfør § 78 og i overensstemmelse med normaliseringsprincippet. Behandlingstilbuddet udenfor er således at foretrække – ikke ud fra et isoleret behandlingsmæssigt synspunkt, men netop på grund af rammerne og de ikke-optimale vilkår, som fængselsverdenen altid vil

byde på.

Trods alle ulemperne er det min vurdering, at Kriminalforsorgen er kommet nådigt fra start i relation til at udstede behandlingsgaranti. Eksempelvis blev godt 1.000 indsatte tilbudt behandling af kortere eller længere varighed i 2007. Denne tendens ser ud til at fortsætte i 2008. Som CRF-artiklen påpeger, er der lang vej endnu, før vi bliver helt tilfredse – om nogensinde.

Også på andre områder kan vi se muligheder for forbedringer. Flere fængsler mangler et kvalificeret afgiftningstilbud forud for den egentlige stoffri behandling, idet indsatte alene tilbydes frivillig en-rumsanbringelse, mens afgiftningen finder sted. Endvidere har den store søgning til behandling genereret et stigende behov for efterbehandling. Som det tegner sig i øjeblikket, bliver det vanskeligt at garantere indsatte efterbehandling fremover med det nuværende tilbud.

Imidlertid udvikles og kvalificeres det samlede behandlingstilbud hele tiden. Således er Kriminalforsorgen blevet tildelt satspuljemidler ved det netop indgåede satspuljeforlig i oktober 2008 med henblik på at opkvalificere den meget vigtige udredning og visitation til den mest relevante behandling i fængslerne. Endvidere er kontraktafdelingen på Statsfængslet i Ringe blevet tilgodeset med tilførsel af behandlingsressourcer, primært som følge af en akkreditering, som påviste dette behov.

Behandlingstilbuddet i fængslerne er kommet for at blive, men tilbuddet må og skal aldrig blive cementeret. Det skal til stadighed udvikles og være i tråd med udviklingen i det øvrige samfund samt være åben over for kritik. Derfor er CRFs undersøgelse, hvor ondt resultatet end måtte gøre, noget af det, der skal til for at komme videre mod et endnu bedre behandlingstilbud – og dermed en endnu bedre Kriminalforsorg. ■

DRUG POLICY – HISTORY, THEORY AND CONSEQUENCES

Redigeret af Bagga Bjerger, Vibeke Asmussen Frank & Esben Houborg.

Med bidrag af Bagga Bjerger, Helle Vibeke Dahl, Vibeke Asmussen Frank, Esben Houborg, Eric Jensen, Jørgen Jepsen, Torsten Kolind, Kim Møller & Charlotte Siiger.

259 sider. DKK 298.00.

Aarhus University Press. 2008.

www.unipress.dk

DEN DANSKE NARKOTIKAPOLITIK har undergået betydelige forandringer til en mere restriktiv politik og et større fokus på behandling af stofmisbrugere.

Narkotikapolitik er i dag langt mere end et statsligt anliggende og har bredt sig til en lang række samfundsområder. Strategier og regulering indenfor narkotikaområdet sætter i det nye årtusinde sit præg på institutioner som herberger, fængsler og skoler, ligesom en række aktører fra sportsklubber til festarrangører og lokale myndigheder har meldt sig på banen.

I Drug Policy gennemgår rusmiddelforskerne udviklingen af dansk narkotikapolitik fra forberedelsen til den første lov om euforiserende stoffer i 1955 og frem til i dag, men bogen handler ikke kun om lovgivning, strategier og politikker.

Bogens bidragsydere har i høj grad et empirisk udgangspunkt og behandler med et antropologisk, kriminologisk eller sociologisk udgangspunkt de praktiske konsekvenser af narkotikapolitikken på både nationalt og lokalt plan. Det sker med udgangspunkt i en række casestudier, eksempelvis:

Herberger for hjemløse

Behandling i fængslerne

Nultolerancepolitikken i København

Narkomanerne på Klostertorv i Århus

Ud over beskrivelser fra Danmark indeholder bogen også eksempler fra narkotikapolitikens konsekvenser i USA, hvor blot en mindre narkotikadom kan begrænse amerikanske borgeres ret til at modtage sociale ydelser. ■